

Nr 2.

Av herr **Bengtson**, om rätt för folkpensionär till en fri resa årligen.

Under senare decennier har uppmärksamhet ägnats åt åldringarnas problem, och en del åtgärder ha vidtagits för att i någon mån skapa drägliga levnadsförhållanden för denna grupp av vårt folk. Det har emellertid icke varit möjligt att härmed nå längre än till en standard, som knappast motsvarar mer än existensminimum. De nuvarande folkpensionerna räcka i gynnsamma fall till de oundgängliga utgifterna, såsom för mat, bostad, sjukvård och i någon mån kläder, men ge icke något utrymme till utgifter därutöver.

En person, som uppnått pensionsåldern, har emellertid inte samma livsföring och inte heller samma anspråk på livet som en yngre person. Ett visst mått av trygghet, trevnad samt lugn och ro torde vara de viktigaste betingelserna för att äldre personer skola känna sig tillfreds med tillvaron.

Det torde utan tvekan kunna konstateras, att de äldres tankar och intressen till mycket stor del gälla barnen och barnbarnen och eventuellt även andra anhöriga. I många fall bli de äldres liv och intressen ett med barnens. De bekymmer och glädjeämnen som barnen ha kunna helt fylla dessa åldringars liv.

I de fall, då barnen bo på samma plats som föräldrarna, möter det inga svårigheter att uppehålla den kontakt, som i synnerhet för de äldre betyder så mycket. Men då bostadsorterna äro vitt skilda, stöter man ibland på oöverstigliga svårigheter. För den som helt är hänvisad att leva på folkpension finnes icke utrymme för sådana utgifter som resor, och man kan ej heller förutsätta, att barnens ekonomi alltid skall vara sådan, att de kunna bekosta resorna för de äldre. Nödvändighetens hårda lag kan alltså tvinga många äldre att avstå från den glädje, som kunde förunnas dem genom sammanträffandet med barn eller andra nära anhöriga.

Det vore synnerligen behjärtansvärt om personer, som uppnått pensionsåldern, kunde beredas möjlighet att åtminstone en gång om året få träffa något av sina barn. Detta kunde möjliggöras genom att varje folkpensionär årligen beviljades en fri resa på liknande sätt som nu sker för mödrar och barn.

Då det emellertid stöter på stora svårigheter att uppskatta kostnaderna för sådana resor och då den praktiska utformningen måste övervägas, bör frågan i första hand bli föremål för utredning. Därvid böra erfarenheterna från verksamheten med de fria resorna för mödrar och barn kunna ge någon ledning. För att undvika alltför stora kostnader torde begränsning kunna uppnås dels genom bestämmelser om en viss inkomstgräns för erhållande av fri resa, dels genom föreskrifter att resorna endast få ske till direkt angivna nära anhöriga. Det torde

även vara lämpligt att fastställa vissa resdagar, som ur trafiksynpunkt äro de mest lämpliga.

Med anledning av vad som sålunda anförts får jag hemställa,
att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t
begära utredning och förslag om att varje folkpensionär årligen
måtte beviljas en fri resa till nära anhöriga.

Stockholm den 10 januari 1952.

Torsten Bengtson
i Danderyd.
